

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια κ' ἐνιακόσα καὶ δεκάοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀε' εὐθείας πρόσδεμέ.
Συνδρομὴ γιὰ καθὲς χρόνο—ὁ κτῶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παγὸς εὐμούσου τοσέπη
ὅτι ποιοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰούνιος, ἐννέα,
ὅλοι προσμένουν νέα.

Χίλια κ' εἰκοσιπέντε καὶ τετρακόσ' ἀκόμη,
καὶ πάλι τῆς Ἑλλάδος ἐπευφημήθ' ἡ ρώμη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας γέτος σκέτος.

Α

Φ —

Ἦλθε τὸ καλοκαῖρι
κ' ἔδω καὶ σ' ἄλλα μέρη,
καιρὸς γιὰ μᾶς ὥραϊος.

Ποῦ βγαίνει, βρεῖ χαλντούπη,
τὸ μουσικὸ κουνούπι,
ὁ ψύλλος, ὁ κορέος.

Καυμάτων ἐποχή,
κ' ἀκόμη, δυστυχῇ,
τριγύρω μας ἤχει
πολέμων ἰαχή.

Τί λρόνεις, κουνενέ,
μέσα στὸν καφενέ,
τί ψήνεσαι στὴ λαύρα;

Ἐλα νὰ πᾶμε πέρα,
στὸν ἀνοικτὸν ἄερα
νὰ καταλάβῃς αὖρα.

Ἄφησε τὴν Ἀθήνα
καὶ τῆς ἀλὸς τὴν θίνα,
κ' ἔλα νὰ πᾶμ' ἐκεῖ.

Ποῦ πόλεμος μουγγρίζει
καὶ μὲς σ' αὐτὰ σφυρίζει
ὀβίδων μουσικῇ.

Ἐκεῖ κ' ἂν εἶσαι γέρος
ὅμως Πατρίδος ἔρως
θερμὸς σὲ πυροπολεῖ.

Καὶ βάξεις μὴ χάρα
ὅτ' ἀπόδια σου φτερά
καὶ γίνεσαι πουλί.

Νυχθημερὸν κινεῖσαι
καὶ δεῖς καὶ περπατεῖς,
δὲν φθείρεσαι ματαίως.

Ἐκεῖ ποῦ λὲς κ' ἂν εἶσαι
τοῦ κάρου ποιητῆς,
μὰ φαίνεσαι Τυρταῖος.

Ἐκεῖ τὸ ξίφος δρώτεις
καὶ τὸ παιδί Τιτᾶνα
τὸ βλέπεις στῆς φωτιαῖς.

Καὶ μὲ τὰ δάκρυά της
πλύνει μὴ μαυρομάνα
παιδιῶν λαβωματιαῖς.

Κι' ἂν εἶσαι γηραιός
εἰς τῶν μαχῶν τὰ μέρη
προχώρει θαρραλὲς
μὲ τὸ σπαθί' στὸ χέρι.

Ἐκεῖ ποῦ λές κι' οἱ Χιώταις
γενναῖοι στρατιώταις
ἐφάνηκαν καὶ πάλι.

Ἐβῆκαν τὴν εὐκαιρία
κι' ἐκτύπυσαν μ' ἀνδρεία
καὶ δύναμι μεγάλη.

Ὁ θρύλος διεψεύσθη τῆς Χιώτικης δειλίας
κι' ἡ Χίος καταθραύει ζυγὸν μακρῆς δουλείας.
Καὶ τώρα κάθε Χιώτης,
ἐβγήκε παλληκάρι,
κι' ἐγὼ σὰν πατριώτης
τόχω κρυφὸ καμάρι.

Κύτταξε... κι' ἡ Χίος τώρα
ξεπροβάλλει δαφνηφόρα.
Πρὸς ἀγῶνας ὁδηγεῖ
τὰ βλοσάκια της... ἰδοὺ...
χαῖρε, γενεθλία γῆ
ἀθανάτου ραψωδοῦ.

Ἔχεις τόσαις εὐωδιαῖς,
ἔχεις καὶ μαστιχοχώρια,
μὰ καὶ λεβεντιά πανόρητα,
ποῦ φτερόνει τῆς καρδιάς.

Ναὶ μὲν βγάζεις διαφόρους
καὶ περιφανεῖς ἐμπόρους
καὶ τρανοὺς ἐφοπλιστάς.

Ὅμως τώρα πλέον εἶδα
πῶς κι' ἀλκίμους' στήν Πατρίδα
ἔδωσες πολεμιστάς.

Δὲν ὑπάρχουν πιά δειλοί,
νίκαις κελαῖδουν πουλάκια,
μήτε τὸν μισὲ Μπουρλή
δὲν τὸν σκιάζουν ταγκαλάκια.

Μὰ κι' ἐγὼ γενναιοφρόνως κραῶ' στοὺς βαρβάρους:
[πίσω,

τρέμετε τὴν φάτσα μου,
δυνατὰ θὰ σὰς κτυπήσω
νὰ χαρῶ τὴν τσάτσα μου.

Μὴ κανένα δειλιάτω...
'στ' ἄρματα σας θεία χάρις...
αἶα δύο μπούμι καὶ κάτω
ἓνας κι' ἄλλος μακελόρης

B.

Π. — Φασουλῇ, μ' ἐνθουσιάζεις, καὶ νομίζω πῶς σφο
γὰ τὸ μέτωπο κι' ἐγὼ
Φασουλῇ, μ' ἐνθουσιάζεις, καὶ θὰ πάω στὴ φωτιά
π' ὅλα μου τὰ γηραιά.

Τόσπρα μου στάκια μου, τόσπρα μου γενεα
πᾶνε' στὸ μέτωπο, μωρὲ ἰσουλᾶ,
κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη σου τὰ ζαχαρένια
δός μου γιὰ σὺντροφο χίλια φιλά.

Μὲ νέου σφοῖγος καὶ θάρρος βγαίνω,
εὐχαῖς καὶ πόθους μου μ' ἄλλους ἐνόνω,
μὲ τοὺς Συμμάχους κι' ἐγὼ πηγαίνω
νὰ στεφανώνωμαι, νὰ στεφανώνω.

Φωνὴ μου λέει μέσα' στ' αὐτιά:
σύρε καὶ πέσε μὲς' στὴ φωτιά:
'Υπὲρ πατρίδος καὶ γέρος μάχου
χωρὶς φροντίδα περὶ στομάχου.

Πάω ν' ἀστράψω καὶ νὰ βροντήσω,
ἐκεῖ τῆς Δόξης χουσὴ παστάς,
πάω σὲ μάχαις νὰ συναντήσω
παληοὺς καὶ νέους πολεμιστάς.

Κι' ἂν τῆς Ἑλλάδος λέγωμαι θρόμμα,
τῆς ἐλευθέρως, εἴτε τῆς σκλάβας,
καὶ γὰ τῆς δύο δὲν εἶναι ψέμμα
πῶς θ' ἀψηφήσω χειμᾶρους λάβας.

Ὅχι, δὲν σκιάζομαι κανένα Χάρο,
τρέχω' στὸ μέτωπο γὰ νὰ φρεσκάρω,
καὶ σὺ σκοτίζου, βοῦ' χασομέρη,
πῶς θὰ περάσης τὸ καλοκαῖρι.

Κι' ἂν οἷξῃ κάτω κανένα βόλι
καὶ τὴ' δική μου κορμποστασιά,
μὴ μὲ ξεχάσης σὰν πᾶς' στήν Πόλι
καὶ' στῶν ὀνείρων τὴν Ἐκκλησιά.

Ἐκεῖ μνημόνευσε δεσμῶν αἰῶνας,
θυμῆσου βάσανα, πόνους ἀπείρους,
ἐκεῖ μνημόνευσε κι' ὅσους ἀγῶνας
ἀλήθειαις ἔκαναν μακροὺς ὀνείρους.

Φ. — Ἐμπρός, ἐμπρός προχώρει
μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα,
κι' ἡ πολιοῦχος κόρη
ξανακτυπᾷ τὸ δόρυ
'στὴν πάγχρυσον ἀσπίδα.

Σὰν κι' ἄλλοτε στωμύλος
μὴν κοπανᾷς ἀέρα
καὶ οἷξου' στὴ φωτιά!

Κι' εὐχου νὰ γίνῃς ψύλλος
νὰ μπαίνης νύκτα μέρα
'στὸν Κάϊζερ ταυτιά.